



**ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ**

Τῶν ὕμων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολλό.  
!ράγματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,  
!ανδρομαί γμ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μόνο.  
Πῶ τὸ ξένα ὄμως μέρα—δὲ κα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον  
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τετάρτη τοῦ Γενάρη και 'εἰκοστή,  
κι' Ἀποκριὰ μὲς ἤλθε σέκοτι.

**'Αποκριὰς χαιρετισμός  
και μασκαράδων φρενιζισμός.**

Καλῶς' στὴν τὴν Ἀποκριὰ, ποῦ πάντοτε κρυμμένη  
μέσα' στὸ κράτος τῶν Ρωμαίων με τρόπο διαρένει,  
κι' ἐν τούτοις κἀν ἡ πονηρὴ πῶς ἔρχεται ἴδω πέρα  
μὲνο με τὸ Τραφῆ,  
κι' ὁ κόσμος με τὴν εὐθιμον και σφρηγῆλην μητέρα  
σηκάνεται στὸ πόδι.

Κι' ἀπὸ κοντὰ και μακροῦ  
πῶχει' στὸ νέον ἄσμα  
Ρωμαϊκο λαροῦα.

Και θέλει' στὴν Ἀποκριὰ,  
τῶν ἀφθαλιμῶν τὸ χάρμα,  
παιδιὰς ν' ἀνακροῦση.

Καλῶς' στὴν... πῶς ἀκούομαι κι' ἐπίτος, κακομοίρα;  
τοῦτη τοῦ πνεύματος ἡ γῆ ποῖ δὴν μὴναι στίρα,  
και νίκης ἄσματ' ἀναρῶ  
μὲ δάφνη και με μύρο...  
πάντα τὸ πνεῦμα της σιμρεῖ  
κι' εἶναι μοναχο σπῆρο

Καλῶς' στὴν... πῶς ἀκούομαι κι' ἐπίτος, δόξα μάννα;  
τι γλῆνα και τὰ φρενιζισ...  
γκαιμῆλαις πῆρουνε ξανά  
τῆς γειτονιάς παγῆνα.

Και μὲ γκαμῆλα κουρελοῦ  
μῶνον τοῦ κόσμου τοῦ τραλλοῦ  
χοροπηρῶ και στίκει.

Πάντα τραγοῦδ, και χορός,  
και γκαμῆλῶρες λιγερὸς  
κτυπὲ τὸ τουμπέλεκι.

'Ετος χλιμα κι' ἔννημ κι' ἔννακῶσα,  
νέα πλάσις' στὰ νῆρη πετῶσα.

Ποῦντος χλιμα κι' ἔξῆγηται κι' ἔννημ,  
και πολέμου βρασμὸς' στὸν ντουνημ.

Χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ,  
μὲς' στὸν τόπο τοῦ χουσοῦ,  
ποῦχει πνεῦμα τοῦ διαβόλου,  
μᾶχει και λαχεῖτα Στόλου.

'Ανδρες, γέροντες και θρέψη  
τραγοῦδων γλυκελαῖς καντάδες...  
πᾶρα βόλτα με τὸ νιέφι  
τῶρα ποῦχουν τόσο κᾶφι  
τῆς Εὐρώπης ἀφεντάδες.

Χόρευε, κυρὰ νταρνάνα,  
κι' ὄλα ζήτα σὰν ζητιῶνα.  
Μοναχὰ με τὸ ταγᾶρι  
ἔχαις ὁμορφῆ και χᾶρι.

Θὰ σοῦ πῶχῃ γράφῃ ἡ μοῖρα  
νᾶχης τόσοις ὁμορφάδες  
σὰν γυραῖς με γυροβάδες  
και με Γκραβδαρῆτη λύρα.

'Ομορφῆ μου διακομῆρα  
πῆδα μέσα' στὴν ἀντάρα,  
κι' ἄς μὴν ἔχωμε πεντάρα.

Χόρευε με τῶν ἐν τέλει  
τὰ πολυῆρα κερφέλια.  
χόρευε και μὴ σὲ μέλη  
γὰ τὰ τόσα σου τὰ χάλια.

Πᾶρα βόλτα με κουτι,  
μοναχὰ με τοῦς ἐπᾶνους  
θα βροντήσουνε στρατοῖ  
'στὰς κλεινὰς ἰσοπερῶνους.

Μὲ ταγᾶρα και κουτι,  
πᾶρα, τὸ γμα μου, φωτιῆ,  
νὰ τοῦς δώσωμε 'στ' αὐτιῆ,  
νὰ τακίσωμε Βουλγάρους  
και μισῆλληνας Βαβῆρους.



Χόρευε με τὸ κουτί,  
 χόρευε με τὸ ταγάρι,  
 βλέπε και τὸν γκαμηλιάρη,  
 κι' ὁ χορὸς κλάει κρατεί.

Πόσοι δὲν οἱ νέμονται,  
 τί κουρέλια κρέμονται...  
 ντόπια ξένια τὰ κυττοῦν,  
 κι' ὄλοι τὰ χειροκροτοῦν.

Τι χαράς πολλαίς και γέλοισ  
 γιὰ τὰ τόσα σου κουρέλια...  
 χόρευε, κυρά μαριόλα...  
 μὲ χοροὺς θά γίνουιν εἰλα.

Πήδα, φοδόνικνε, γαυρία...  
 εὐ καθ' ἕλιν τὸν καιρὸν  
 μθεῖν πάντοτε κυρία  
 και βασιλίσσα χοροῦν.

Μόνος ὁ χορὸς τιμὴ σου...  
 ἴσο, ντόπιο τὸ κορμί σου,  
 και μὴν τὸ κρατεῖς κυρεῖ.

Γέλα, μύθων Χαλιμα,  
 χόρευε καρταλαμα,  
 πυρριχίαις και σουρεῖ.

Γιὰ νὰ λέν εἶδη κι' ἄλλοι  
 θαυματοῖ σου πλογοροί:  
 κύτταξε τὴν κουρέλιου  
 πῶς χορεῖται λιγορή.

Χόρευε, κυρά, 'σταὸς κόμους,  
 χόρευε 'σταὸς θησαυροὺς,  
 κι' ὄλο χύμα μὲς 'σταὸς ὀρόμους  
 μὲ τῆς φοικταῖς τοὺς σταυροὺς.

Νὰ τοὺς πέρνουιν ὄχους κἀπὸ  
 δοσι φέγγουιν τὴν βουλεῖα  
 κι' ὄσοι βάζουιν γιὰ τὸν τόπο  
 'στὴν ἀγγάρεμα τὰ σκυλιῖα.

Χόρευε, κουρέλια κομῆνη,  
 'μπρός 'στὴν πόρτα τῆς Βουλῆς,  
 κι' ὄσοις ἴσασθε νὰ μῆνη  
 ἄρωμαρος και κουρέλις.

Κι' ἂν τὸν νάσουιν μὲ στολῖβα,  
 κι' ἂν τοὺ βάλουιν βακτιλῖδα,  
 κι' ἂν τὸν κάνουιν Βασιλεῖα.

Τούτοις πάντοτε θά ὄλην  
 τὸ καλῶ τὸ το κουρέλι  
 και τὴν λέρα τὴν παλῶ.

## Ὁ Φαπυλάς με χοροῖτα πρὸ τῆς Βουλῆς τὴν σταματεῖ

Καλῶς 'στὴν τὴν Ἀποκρημὴ μὲ βρόντους, μὲ νταούλια,  
 οἱ ὄχεται μὲτα χαράς  
 κάθε μεγάλος μωκοκαρῶς  
 ἐπάνω ο' αὐτοκλήτα και γαϊδοურიῶν καποούλια.

Καλῶς 'στὴν τὴν Ἀποκρημὴ 'στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,  
 ποῦ δὲν εὐρίσκονται κουτοί  
 και πνεύματος ἐπικρατεῖ  
 σάχλα και τῶν γονέων.

Βασιλίσσα 'στὴν γέλλα,  
 μὲς 'σταὸς κλεινὸς μὲς εἰλα  
 νὰ ὄθης τὴν πακαρέλλα.

Ὁ Ράλλης δὲν τὴν ἔφερε τὴν ὄβλια ν' ἀποκρέψη  
 κι' ἔκαινος μὲς τὴν ἔφερε μὲ λόγια νὰ μὲς ρέψη.  
 Ὁ Ράλλης φώναξε γι' αὐτὴν, ὁ Ράλλης πῆρε φόρα,  
 κι' ὁ Κόντες ὄβλινας και μὴ τὴν ἔφερε και τίφρα.

Παῖλι τοῦ Ράλλη τὸ μπορεῖ  
 τὸν τόπο θά γλυτώση,  
 κι' εἰλας κόσμος πῶς μπορεῖ  
 σαναῖ νὰ φουκτώση.

Κι' ὁ Κόντες μὲλις τῆκουσε φωνάζει 'στὰ παιδιῖα:  
 κάρτε τὰ κλειδιά.

Σῶρε νὰ τὴν ἀνοίξετε, ὄρτε νὰ τὴν κλειδέτε,  
 ὄρτε 'στὸν μόλο τῆς Βουλῆς μὲ προκοπή ν' ὄλιστε.

Κι' ἂν ὁ Κόντες ὁ μοιρατός δὲν τὴν ἀνοίξῃ ἐπιμόνος,  
 ἦτο κίνδυνος μεγάλος,  
 νὰ γαῖη κανίνας ὄλες,  
 και νὰ πῆγαινε κι' ὁ Ράλλης νὰ συνειδοῖσῃ μόνος.

Τὴν Βουλή τὴν Μανταφῶρα  
 εἰ τὴν ἦθελαν και τώρα  
 νὰ τὴν φέρουιν ἄρον ἄρον  
 μὲ γκαμηλιῖαις και μὲ μπῆλους,  
 και μὲ τούτους Καρνάβλους  
 και καῖματα τῶν κάρρων;

Μὰ πῶς τοῦθε, πῶς τὸ φῶνη  
 τοῦ ξανθοῦ τοῦ σελιπέη...  
 εἰ τὴν ἔφεραν νὰ κάρη;  
 εἰ τὴν ἔφεραν νὰ κῆ;

Γιὰ τὰ τέχα τῶση εἰλα  
 'στὴν Ἀποκρημὴ νὰ ὄραση,  
 ρήτικος τῶχαι βραβεία  
 μωκοκαρῶν θά μοιράση;

Ποῦς Ραμρός δὲν θά μῆδου,  
 μὰ θά πῆ νὰ κηθῶ;